

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור הזוהר 249 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

עתה, היפלא מדוע באים וחוטפים, ומנדבים ללמוד לע"ג, לזכות, לרפוש, לשמחה שתעלה פה, - במקום לתת ברכון, או איזה מזכרת שלא זוכרים ממנה כלום, חלק זוהר ותקוני זוהר במקור מצחיק. - ותשמח כל חייך בעולם הזה ובגודאי בעולם הבא. וכך יזכרו אותך לעד לטובה בזה ובבא, כל הקרובים, וגם המלאכים בשמים מליצו טוב בעדך, ורבי שמעון בר יוחאי זי"ע בעצמו יברך אותך ויודה לך על כך. - נו יש עוד מה לחשוב, - צריך רק לקיים מאמר חז"ל: "אם פגע בך מנוול זה משכהו לביהמ"ד אם אבן הוא נמוח אם ברזל הוא מתפוצץ". נסה ותירופת, איך לברך משהר ומזדכר ומתלהב לאבינו שבשמים.

וכח גדלת לימוד הזוה"ק נתן בהם חשק עצום עד כדי שעמדו ומכרו כלי כסף אשר ברשותם כדי לזכות ולזכות את כלל ישראל וקיימו בעצמם "בוזו כסף בוזו זהב" - כי מה נחשב כסף וזהב - כנגד הצער של שכינתא בגלותא, ומה גם שע"ז נשרפים הקלפות ומתבטלים הגזרות, - והעולם מכין עצמו לגאולה השלימה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י - "בספרא דא יפקון מן גלייתא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים [בהפצת הזוהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות הרשעה. - עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בגנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שערי גן עדן - ואין מוחה בידו. משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מברכים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב את כולם להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלוים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקנטרס תהלה למשה (דף י"א ע"א) זול"ק: מבואר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) ההוא זכאה בעי למרדך

ערכה של שעה

רבתינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, כלשון הזוהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" - זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין.

מרנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" פרשת שמות שנה שניה, כתב וזה לשונו:

כתבו המקבלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.

ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שאמר פי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' - ושבת קודש היא מעין עולם הבא - זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. (מצא חו במדרג).

אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול.

ובנוסף לזה, נודע דברי הפסא מלה, והובא פסקו בכף החיים בסימן קנ"ה, דבלמוד שעה אחת זהר הקדוש, עולה לערך למוד שנה תמימה בלמוד הפשט.

הימצא מדברי רבתינו אלה, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול.

ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפינו ימי הבריאה.

זאת ועוד לפי מה שהאיר עינינו בעל "הכסא מלה" דלמוד הזוהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, ומרנא הרי"ח הטוב זי"ע בספרו "בן איש חי" דלמוד בשבת קודש עולה אלה פעמים מימות החול, ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים המבאר: דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלה - עולה מדברי רבתינו זי"ע:

כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י - "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול).

רבנו מרדכי שרעבי התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. למוד קבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל".

משתעשע בה, ולא עוד, אלא שיוֹרֶשֶׁת ב' עולמות עוה"ז ועולם הבא, ומי שלא לומד סודות התורה, כְּאֶשֶׁר יַעֲלֶה לְעוֹה"ב, אֶפִּילוּ יֵשׁ לוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים וְלִמַּד ש"ס וּפְסוּקִים וְכו', וְלֹא לִמַּד תּוֹרַת הַסּוּד, דוֹחִים אוֹתוֹ מִזֶּן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, וְאִם הוּא לִמַּד אֶפִּילוּ שְׁלֹא הֵבִין, מְלַמְדִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים אֶת תּוֹרַת הַסּוּד, וְיִכָּל לִישֵׁב בִּישִׁבוֹת גְּבוּהוֹת וְלַעֲסֵק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה.

מי לא מִפְחַד מִפְּעֻצַּת אֶטוֹם שֶׁל אֵירֶן?

פּוֹלְגוֹ יוֹדְעִים אֶת הַמַּצֵּב שָׁבוּ אֲנִי נִמְצְאִים! – ומי יודע מה יֵלֵד יוֹם!!!
מִשֵּׁה רבינו, אֲלֵהוּ הַנְּבִיא, וְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, מְגַלִּים לָנוּ, שֶׁרַק בְּסֵפֶר הַזוֹהַר יִפְקֹדוּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, וְרַק אֵלּוּ שִׁילְמָדוּ זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ יִצְלָלוּ בְּתַבַּת נַח שְׁהוּא הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

בּוֹאוּ וְנִתְאַחַד כּוֹלְנוּ בְּחֵד וְנִתְחַיֵּל לְלַמּוֹד כָּל יוֹם דָּף הַיּוֹמִי שֶׁל תִּיקוּנֵי זוֹהַר, שְׁזֵה לּוֹקַח רַק שְׁתֵּי דְקוֹת בְּיוֹם, וְזֵה אֶפְשָׁר גַּם לְלַמּוֹד וְלִשְׁמַע ב"קוֹל הַזוֹהַר" בְּטַלְפוֹן, וּבִשְׂבַת קוֹדֵשׁ נִלְמַד שְׁעָה אַחַת לְמַעַן תִּיקוּנֵי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יִתְבַּטְלוּ מִעֲלִינוּ כָּל גְּזוֹרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת, וְנִזְכָּה לְגֵאוּלָּה בְּרַחֲמֵי, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְשֵׁב"י, בְּסֵפֶרָא דֵּא יִפְקֹדוּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, בְּסֵפֶר הַזֶּה נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמֵי. הַקְּדִישׁוֹ מִזְמַנְכֶם הֵיכֵר בְּכָל יוֹם לְשֵׁם שְׁמַיִם, בְּשִׁבִיל יְשׁוּעַת הָעָם, וְלִהְצִיל הַדּוֹר כּוֹלוֹ – בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

בְּכַחֲנוּ לְשִׁנוֹת אֶת הַמַּצֵּב, בְּיַדְנוּ הַדְּבָר, בּוֹאוּ נִתְגַּיֵּס כּוֹלְנוּ, הַגְּדוֹלִים עִם הַקְּטַנִּים, גְּאוּנִים עִם פְּשׁוּטִים, צְדִיקִים וּבִינְיָנִים, וְקַנְיִים עִם גְּעִרִים, מְגִידֵי יִשְׁעוּרִים עִם בַּחוּרִים, מְלַמְדִים עִם תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן, הַתְּחִילוּ לְלַמּוֹד וְלִלְמַד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְנִים אֶת לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְנִפְעַל בְּדַרְךָ זוֹ לְקָרֵב וְלִהְבִּיא אֶת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ בְּרַחֲמֵי.

בְּמִיָּחַד הַזֶּהוֹרִי גְדוֹלִים עַל קְטַנִּים, אֲב לִלְמַד עִם בְּנוֹ, מִחֲנֹף עִם חֲנִיכוֹ וּמִלְמַד עִם תַּלְמִידוֹ, שְׁהַרִי אִם אֵין גְּדִיִּים אֵין תְּנִיָּשִׁים, כִּף יַחֲדוּ תַלְמוּדִים מְעַרְוִתָם, לְתַלְמוּדֵי תּוֹרָה, לִישִׁבוֹת וּלְפּוֹלְלִים, וְתּוֹרַת הַסּוּד תִּקְבַּל תְּנוּפָה, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מְבִיגֵי עֲלֵהָ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּכִסָּא מֶלֶךְ בְּהַקְדָּמָה לְבֵאוּרוֹ עַל תִּיקוּנֵי זוֹהַר.

וְכִבֵּר פֶּסֶק רַבִּי פִּנְחָס מִקְאָרִיץ זצ"ל, מְלַמַּד צְרִיף שִׁילְמָד זוֹהַר, שְׁהוּא בַּחֲנִינַת "עֵץ חַיִּים", וְיִכָּל לְהַמְשִׁיף נְשִׁמָּה לְתַלְמִידִים, כִּי בְּזֵה שְׁהַרֵב נוֹתֵן שְׁכָל יִשָּׂר לְתִינוּק, בְּזֵה מְנִיחַ נְשִׁמָּה אֲמִתִּית.

בְּסֵפֶר חֲכָמֵי הַרְזִים הוֹסִיף עַל דְּבַרְתּוֹ: כְּשֵׁאֵב שׁוֹלַח בְּנוֹ לְמַלְמַד לְלַמְדוֹ אֶצְלוֹ תּוֹרָה, דְּבַר הַרְאִשׁוֹן צְרִיף לְבָרַר, אִם הַמְלַמַּד שֶׁל בְּנוֹ לֹמַד זוֹהַר, כִּי אִם לֹא, אִזּוּ מִי יוֹדֵעַ אֵיזֶה נְשִׁמָּה הַמְלַמַּד יִמְשִׁיף לְבָנוֹ – וְגַם אִי אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה לְהַמְלַמַּד קִצַּת יְרֵאת שְׁמַיִם בְּלִי לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, כְּמִבּוֹאֵר בְּסֵפֶרִים הַקְּדוֹשִׁים.

כְּמוֹ גְדוֹל כַּח הַלּוּמַד בּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁעַל יָדֵי זֶה מַעוֹרֵר וּמַפְעִיל וּמְמַשִּׁיךְ אֶת נִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, מִמַּשׁ כַּפְּשׁוּטוֹ, לְרַחֵם עֲלֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרנוּ בַּגְּמָרָא (סוֹכָה דָּף מֵה ע"א): וְאִמַר חֻזְקִיָּה אֲמַר רַבִּי יִרְמִיָּה מִשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי יִכּוֹל אֲנִי לְפַטּוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וְאִילְמַלִּי אֲלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפוֹ. וְאִמַר חֻזְקִיָּה אֲמַר רַבִּי יִרְמִיָּה מִשׁוּם רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי, רֵאִיתִי בְּנֵי עֲלִיָּה וְהֵן מוֹעֲטִין, אִם אֵלֶּף הֵן, אֲנִי וּבְנֵי מַהֵן, אִם מֵאָה הֵן, אֲנִי וּבְנֵי מַהֵן, אִם שְׁנַיִם הֵן, אֲנִי וּבְנֵי הֵן.

וְאֶפִּילוּ בְּדוֹרְנוֹ הַפְּשׁוּט בְּכָל רֵגַע תּוֹכְלוּ לְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י וְלִזְכוּת לִישׁוּעוֹת נִפְלְאוֹת, וּבּוּדָאֵי הַרְשֵׁב"י זִי"ע יִכִּיר לָכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוֹ מִמְקוֹר הַבְּרֻכּוֹת, שְׂכִידוֹעַ שֶׁהוֹוֵהר הַקְּדוֹשׁ מִגֵּן וּמִצִּיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנַע פְּגוּעִים וְאִסוּנוֹת.

בְּתַר חֲנִיבָא וְכו', בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִיה כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לִיה וְדָא אִיהוּ שְׂבָחָא דִּיִּסְתַּלַּק בִּיה יִקְרָא דְקַב"ה יִתִּיר מִשְׂבָּחָא אַחְרָא וְכו'. וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הַשִּׁיב מִעוֹן וְכַתוּב "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ חַיִּים וְהַשְּׁלוֹם" (וַעֲי"ש בַּדָּף קכ"ט ע"א) כְּמוֹ הַפְּלִיגוֹ שֶׁם כְּמוֹ גְדוֹלִים זְכוֹת הַצְּדִיקִים שְׂמַחְזִירִים רְשָׁעִים בְּתַשׁוּבָה.

וְכֵן שְׂמַעְתִּי מֵאֲדַמוּ"ח ז"ל אֶשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹזַל"ה אֵיף שְׁפַעַם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן רַשִׁי" ז"ל עִם הַרְבֵּ הַקְּדוֹשׁ ר' אִיצִיקֵל מְדַרְאָהאֲבִיטֵשׁ וְשָׂאֵל רַשִׁי" ז"ל ר' אִיצִיקֵל אֵיזֶה זְכוֹת וּמִצְוָה יֵשׁ לוֹ לְבָנוּ הַרְבֵּ הַקְּדוֹשׁ ר' מִיכָל הַמְּגִיד מְשִׁרִים מְזַלְאֵטֻשׁוֹב מַה שְׂשׁוּמַע שְׂמַרְעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנוֹ הַרְבֵּ הַנַּ"ל, וְהַשִּׁיב לוֹ ר' אִיצִיקֵל הַנַּ"ל, אֵיף שְׂלּוּמַד תּוֹרָה לְשִׁמָּה, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַשִׁי" ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד, שְׂבָנוּ הַרְבֵּה לְסַגֵּף אֶת עֲצָמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים, וְגַם בָּה לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֶשֶׁר הַרְבֵּה בַּגְּמ"ח וְצְדָקָה, וּפְזַר נִתֵן לְאֲבִינְיָם וְכַדּוּמָה, וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שׁוֹב אָמַר לוֹ שְׂרַבִּים הַשִּׁיב מִעוֹן וְעַשֵׂה הַרְבֵּה בְּעֲלֵי תַשׁוּבָה בְּעוֹלָם וּבְזֵה נָחָה וְשָׁקֵטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַשִׁי" ז"ל, וְנָחָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה מַה שְׂמַרְעִישִׁים אִתּוֹ כָּל הַפְּמַלְאָ שֶׁל מַעֲלָה ע"כ.

מִיבֵן כִּי מַעֲשֵׂה כְּזָאת לֹא יוֹכֵל לְסַפֵּר אֶשֶׁר עֵינֵי בְּשָׂר לוֹ וְאֵף לְאֵדָם אֶשֶׁר עֵינֵי מְשׁוּטְטוֹת בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים שׁוּמַע וְרוֹאֶה מַה שְׂלֵא יִשְׁמַע לְזוּלָתוֹ. יוֹכֵל לְסַפֵּר כְּזָאת.

מִזֵּה וְכוּלִים לְהֵבִין אֵיזֶה זְכוֹת גְּדוֹל הוּא לְאֵלוֹ שְׂלוּמִדִים זוה"ק, וְכָל הַפְּמַלְאָ שֶׁל מַעֲלָה מְדַבְרִים מֵהֶם, שְׂבִזְכוּתָם נִצְלוּם כָּל עִם יִשְׂרָאֵל מִכָּל מִינֵי גְזוֹרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת, וּמִקְרַבִּין הַגְּאוּלָּה, שְׂנִזְכָּה בְּקִרְוֹב לְרֵאוּתָהּ.

הַמְדַפִּיס סִפְרֵי חֲכָמֵי זוֹהַר וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ

כְּתַב רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי חַיִּים פְּלָאגִי זִיע"א, בְּסֵפֶרוֹ "צְנוּאָה מַחֲיִים" וְז"ל: הַמְדַפִּיס סִפְרֵי חֲכָמֵי זוֹהַר וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ... וְאֵין סִפֵּק שְׁהַחֲכָם בְּעַצְמוֹ יוֹצֵא לְקִרְאָתוֹ עִם סִיעַת אוֹהֲבָיו, כְּשֵׁבֵא לְעוֹלָם הַבָּא. וְשְׂמַעְתִּי מֵאֵדָם שְׂרָאָה בַּחֲלוּם לְבַעַל הַבַּיִת אַחַד יוֹשֵׁב אֶצְל רַב גְּדוֹל שְׂנַפְטֵר זֶה כְּמוֹ שְׁנַיִם, וְהַשְׁתוּמָם וְהַתְּפִלָּא אֵיף זָכָה הַדִּיּוּט לְכָף, וְלֹא יָדַע שְׁהֵלָה הַדְּפִיס סֵפֶר אַחַד מִסִּפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים. עכ"ל.

מי לא רוֹצֵה לְשַׁבֵּת בְּמַחְצַת הַרְשֵׁב"י הַקְּדוֹשׁ?

הֲלֹא כָּל לַב כְּמוֹהָ לְכָף! וְכָל חֲלָלָא דַּעֲלָמָא יִתֵּן בְּעַד זֶה!

"וְכָל אֶשֶׁר לֹאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ" (אִיּוֹב פָּרָק ב' ד').

מי שְׂרוֹצֵה לְזַכּוֹת לְכָל זֶה? תִּקְשָׁר אֲלֵינוּ, לְעַזֵּר לְהַפִּיץ אֶת שְׂעוּרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְיִזְכָּה לְבִרְכַּת הַרְשֵׁב"י הַקְּדוֹשׁ.

וְעַל זֶה אֶפְשָׁר לְהַמְלִיץ דְּבָרֵי חו"ל הַכָּל תְּלוּי בְּמִזְל אֶפִּילוּ סֵפֶר תּוֹרָה שְׂבַהֲיָכֵל, מִזְל גִּימְטְרִיָּה שְׂבַעִים וְשִׁבְעִים, שְׂבִזְכוּת מִזְכֵּי הַרְבִּים וְכִינוּ שִׁסְט זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה רַק 77 ש"ה, בְּבַחֲנִינַת תְּנִי עוֹ לְאֵלּוֹקִים, (עו גִּימְטְרִיָּה 77 וְזֵה נוֹתֵן פֶּחַ עֲלֵי לְפַמְלָא שֶׁל מַעֲלָה וְכָל הַמְּכַנִּיס אֶת סֵפֶר הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְבֵיתוֹ יִזְכָּה לְבִרְכָה מִפְּנֵל הָעֲלִיּוֹן.

כִּי אֶפִּילוּ רַק יְהוּדֵי אַחַד שִׁילְמָד כָּל שְׂבַת רַק שְׁעָה אַחַת זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, אִי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר הַזְּכוּת שְׁהוּא יְקַבֵּל, אֵין עוֹד מַחְשָׁב בְּעוֹלָם שְׂיִכּוֹל לְסַפֵּר כָּל הַשְּׂכָר שְׁלוֹ, וְכַמּוֹ "חֻמוֹת מִגֵּן" הוּא בּוֹנֵה לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל וּמִצִּיל וּמִזְכָּה לְכָל הָעוֹלָם.

כְּתוּב בְּזוֹהַר חֲדָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים (פָּה פ"ז ע"א): הַעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה כְּאֶשֶׁר נִשְׁמַתָּם עוֹלָה לְמַעֲלָה לְאַחַר מַאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, הִיא מִתְעַטְטֶפֶת בְּאוֹר שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכַחוֹת הַקְּלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים לֹא יְכוּלִים לְגַשֵּׁת וְלַהֲתַאֲחַז בְּאוֹתָם הַנְּשֻׁמּוֹת, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שְׁהַקְּב"ה חוֹקֵק אֶת אוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה עוֹד בַּחַיִּים חִיּוּתָהּ בְּלְבוּשׁ שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְגַם

"בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעת! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראָה על כל יהודי ויהודי שפָּעַל לְמַעַן בְּיָאֵתוּ.

הלואי שנוכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בְּזִכְוֹתְךָ הַגְּעֵתִי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הִקְרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם לְמַעַן השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה, ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אמן כן יהי רצון.

אספר מעשה נפלא להבין מה שהגמרא במסכת גיטין (דף לו ע"ב): תנו רבנן הנעלבים ואינן עולבים, שומעין הרפתן ואין משיבין, עושין מאהבה ושמחין ביסורין, עליהן הכתוב אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו", עכ"ל.

בזמן השואה [1944] במדינת ראמניא בעיר בוקארעסט, היה שם כ"ק מרן האדמו"ר מסקולענע זצ"ל, שעסק בהצלת נפשות, לעזור לכל הפליטים שברחו מהשואה.

ביניהם היה כ"ק מרן האדמו"ר מוויזניץ בעל האמרי חיים זי"ע.

לפני פסח שלח מרן האדמו"ר מסקולענע זצ"ל, שתי מצות לכל הפלטים, וביניהם בעל האמרי חיים זי"ע.

תיכף ומיד שלח האמרי חיים את הגבאי שלו לסקולענער רבי, לומר לסקולענער רבי בזה הלשון: אם הרבי יכול ליתן לי 4 מצות אז אקבל המצות, ואם לא, לא אקבל אפילו שתי המצות האלו, כי אני צריך מצוות לב' הלילות!

הסקולענער רבי התנצל לפני הגבאי, אם שולחים לבן אדם מתנה לא יפה לבקש עוד, כי ישנם עוד נצרכים, ואין די לכולם.

אבל היות והוא וויזניצער רבי בן של קדושים, על כן שלח לו 4 מצות. ויהי היום כאשר בא ערב פסח אחר חצות, שלח האמרי חיים את הגבאי לשאול את הסקולענער רבי אם יש לו מצות לפסח?

הסקולענער ענה, כי אין לו מצות, כי חילק הכל, ונשאר בלי מצות לפסח.

האמרי חיים שלח לו תיכף שתי המצות, ואמר לו ידעתי שלא תשאירו לכם מצות, על כן החזקתי את המצות בשבילכם.

ונתעורר ידידות גדולה בין שני הצדיקים האלו, שאחד הבין את השני.

כשבא הסקולענער רבי לארץ ישראל בשנת תשכ"ו, והלך לבקר את האמרי חיים זי"ע, והידידות שלם נצצו, ביקש האדמו"ר מוויזניץ להסקולענער רבי שישיר ניגון, כי ידע שעושה ניגונים יפים, ואמר לו הסקולענער רבי שעכשיו עשה ניגון יפה ושר לפניו.

איזה ניגון היה?

"הכו ממתקים וכלו מחמדים, זה דודי וזה רעי בנות ירושלים" (שיר השירים פרק ה' ט"ז).

הוויזניצער רבי חיבב מאוד את הניגון, וביקש מהסקולענער רבי שיתן לו הניגון במתנה.

ענה לו הסקולענער רבי, איך גיב דאס אייך מיטן גאנצן הארץ [אני נותן לך במתנה בלב שלם].

אחרי המלחמה "וועד ההצלה" שלחו מעות לרבנים לחלק כסף, לכל אלו שעסקו בהצלה נפשות, וחלק מהכסף נתנו להאמרי חיים זי"ע לחלקם למקומות הנצרכים.

הרבנים שעסקו בהצלה נתנו כסף רק כשהיה להם, וכשלא היה להם לא חילקו, וכשבאו נצרכים אמרו להם אין לנו כסף.

לא כן היה הסקולענער רבי, כשבאו אליו בחורים או בתולות ואמרו שאין להם איפה להיות לקח את אחד לביתו, עד כדי כך שבנו ישראל היה (בן אמון), ואביו אמר לו לשכב על הארץ כי צריכים המטה בשביל האורחים, וכששאל את אביו למה הם באים לפני, ואני צריך ליתן המטה שלי?

ענה לו אביו לך יש הורים, אבל להם אין לא אבא ולא אמה.

בעל האמרי חיים ידע כל אשר אשר נעשה, והרבנים המחלקים היו להם קנאה על הסקולענער רבי על גודל פעולתו, ולא רצו ליתן לו מעות.

על כן האמרי חיים נתן לו \$8000 שהיה אז הון תועפות, ונתן לסקולענער רבי.

הרבנים שאלו את האמרי חיים איפה המעות? ולא ענה להם, ועשו כתבי פלסטר בכל ראמעניען שהאמרי חיים גנב \$8000.

כל התלמידים שלמדו אצל האמרי חיים סבלו בזיונות גדולות, וכשהאמרי חיים בא לארץ ישראל ובנה לו ישיבה גדולה ושיכון וויזניץ, יצא רב גדול אחד, והדפיס ופרסם עוד הפעם כתבי פלסטר בארץ ישראל, וכתבו שעכשיו יודעים כבר מה שעשה עם המעות.

לאחר 22 שנה כשבא הסקולענער רבי לארץ ישראל, הלך ליתן שלום לרב הזה ששלח המעות להודות לו על ששלח לו \$8000 ובוזה הציל 190 יתומים.

הרב הזה מתמיה ושאל אותו איזה כסף, הוא אף פעם לא שלח לו כסף?

ובפרט כשמדובר בסכום גדול כזה?

ענה לו הסקולענער רבי ששלח לו עוד ברומענין להצלת נפשות, ושלח את זה על ידי בעל האמרי חיים.

ואז הלך הרב הזה לבקש מחילה מבעל האמרי חיים, והאמרי חיים לא רצה לדבר איתו, ורק כשהרב היה אצל הדלת, שאל אותו, כבוד הרב, החשבון כבר מתאים? ולא דיבר איתו יותר.

וסבל 22 שנה בזיונות כדי שהסקולענער יוכל להציל את היתומות. **וכעת** נספר איך שבעל האמרי חיים הציל את ארץ ישראל בזמן המלחמה.

כב' הרב יכול למסור בדרשותיו: אשה אחת (לא להזכיר שם בשום אופן!) ניסתה להפיץ ולמכור את ספר הזוהר המחולק לימות השנה בסביבה "חרדית למהדרין" וליד ציון רשב"י. התגובות היו, הזוהר מפחיד אותי, איני ראוי ללמוד זוהר, עוד לא למדתי ש"ס ופוסקים, אסור ללמוד זוהר וכו'. והיא נכנסה עמדה ובכתה על הציון של רשב"י

כד? הא קריב ליומי משיחא אפילו רבני דעלמא זמינן לאשפחא
טמירין דחכמתא [נערים קטנים ימצאו אוצרות ספרים חשובים
מסודות, כי אז תתמלא הארץ דעה, דרך אמת]. (זהר חלק א' דף ק"ח.)

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר
התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל
להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים

מעצר ועד זקן, והנם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות
שבספרים הקדושים האלה, אף על פי כן שותים בצמא את
דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת
התקונים בנה"ה.)

ומזבא מהרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ זכותו יגן עלינו, בספר אמרי
פנחס השלם (דף ק"ז), וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד
זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה
שהרב נותן שכל ישר להתניוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן
לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב
ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיוכל להשפיע הארה
של נשמה קדושה גם בזולתו. (ונכתב בספר להגאון רבי יעקב מאיר שקטער
שליט"א) ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר,
היו שוקדין כל ימיהם ללמד ספר הזהר והתקונים כתבי מרן בלול עם
חסידות והקדמות של מרן הרב רבי ישראל בעל שם זכר צדיק לברכה
והיו מבטלין כל הגזרות רעות והיו ממשיכין שפע ואור על כל
העולמות, כן השפעות פשטיות, בני חיי מזוגי. (רבנו הקדוש יצחק אזיק
יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

ועלה בתוכה: אתם ישבתם 13 שנה במערה, עשיתם מס"ג, מכוסים
בעפר, אליהו הנביא הטריח עצמו אליכם עורכם נפצע נחתך ונחשף
וכל זה לשוא!!!!!! וגעתה בבכי, עד היכן אנו מגיעים שמעוים לדחות
את המאמצים שלכם שעשיתם למען גילוי הי"ת, למעננו, להביא את
הגאולה.

אתם שלא לומדים/גורסים זוהר – אתם מעכבים את הגאולה!!!

מי שלא לומד זוהר, הכרת "פניו" אב"א ענתה בו. ה' ירחם ויסיר מכם
את לב האבן ויתן לכם לב בשר.

ראה את אשר לפניך!!!

ראה את אשר לפניך לוח יומי מסדר וערוף על כל סדר הזהר הקדוש,
בכדי שתוכל ללמוד ולהשלים את כל הזהר הקדוש

במשך שנה תמימה, והוא דבר השונה לכל גפש, בני תורה-בעלי
בתים-בחורים, אשר צמאה נפשם לדבר ה' זו תורת הזהר!

במשך 10 עד 15 דקות בכל יום, מסיימים במשך השנה את כל הזהר
הקדוש!

הזהר הקדוש מחלק לכל יום, ויכולים לחלקו למשך היום, באופן שאינו
מפריע לשעורים אחרים!

תמלא כל שעות הפנאי כמאמר הפתוב: " והגית בו יומם ולילה!"

ובמשך הזמן תרגיש נעם מתיקות התורה ויערב מנפת צוף וכל טעם!
ואם לא עכשו אימת?

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ
נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות
הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון
מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים,
בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו
שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש
פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך
הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך
להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש
זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה
בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרת לכתוב זאת למו"ר
האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.